

1. KAPITOLA

APRÍL 1942

Vlak, ktorý vezie 24-ročného Laleho, uháňa krajinou, no on sa neopúšťa a s nikým nedebatuje. Nevie, prečo by mal nadviazať nejaký kontakt s mužom, ktorý sedí vedľa neho a občas sa nakláňa k jeho plecu. Lale ho neodtláča. Je súčasťou masy ľudí, ktorých napchali do vozňov určených na prepravu dobytká. Keďže mu nikto ani len nenaznačil, kam smeruje tá cesta, dal si na seba to čo zvyčajne: vyžehlený oblek a čistú bielu košeľu aj s viazankou. *Vždy sa obleč tak, aby si urobil dojem.*

Skúša odhadnúť rozmery priestoru, do ktorého ho uzavreli. Vozeň má asi dva a pol metra šírky, dĺžku nevie odhadnúť, lebo nedovídi na jeho koniec. Snaží sa porátať spolucestujúcich, ale neustále tam vyskakuje a stráca sa toľko hláv, že sa napokon vzdáva. Nevie, koľko vozňov má tento vlak. Chrbát aj nohy ho bolia. V tvári ho svrbí, strnisko na nej mu pripomína, že odkedy nastúpil do tohto vlaku, čo sú už dva dni, sa nekúpal a neholil. Cíti sa čoraz menej vo svojej koži.

Keď sa muži okolo neho pokúšajú nadviazať s ním rozhovor, má pre nich najmä povzbudzujúce slová, chcel by

zmeniť ich strach na nádej. *Stojíme v hovne, no neutopme sa v ňom.* Ozývajú sa hanlivé narážky na jeho oblečenie i spôsob vystupovania. Obviňovanie za to, že pochádza z vyššej triedy. „A teraz, len sa pozri, kam si sa dostal.“ Odráža invektívy a na gánivé pohľady reaguje úsmevom. *Koho to chcem oblafnúť? Veď aj ja sa tak isto bojím ako oni.*

Nejaký mladík nadväzuje s Lalem zrakový kontakt a cez zhluk tiel sa prebýja k nemu. Niektorí muži ho cestou od seba odtlačajú. *Len ten priestor bude tvoj, ktorý si pre seba uchrániš.*

„Ako môžeš byť taký pokojný?“ vraví ten mladík. „Oni mali pušky. Tí hajzli na nás mierili puškami a hnali nás do tohto... tohto dobytčieho vlaku.“

Lale sa naňho usmieva. „Naozaj to nebolo to, čo som očakával.“

„Čo myslíš, kam ideme?“

„Na tom nezáleží. Pamätaj, že sme tu na to, aby boli naše rodiny doma v bezpečí.“

„Ale čo ak...“

„Nijaké ,čo ak'. Ja neviem, ty nevieš, nikto z nás nevie. Skrátka, treba sa držať toho, čo nám povedali.“

„Nemáme sa pokúsiť premôcť ich, keď zastaneme? Veď je nás o toľko viac ako ich.“ Mladíkovu poblednutú tvár poznačuje zmätená agresivita. Vzrušene šermuje pred sebou zovretými pästami.

„My máme päste, oni pušky – čo myslíš, kto v tej bitke zvíťazí?“

Mladík stíchnu. Jeho plece sa opiera o Laleho hrud', Lalemu udiera do nosa pach oleja a potu z jeho vlasov. Jeho ruky klesnú a bezvládne mu odvisnú popri tele. „Ja som Áron,“ hovorí.

„Lale.“

Ich rozhovor vyvolá pozornosť chlapcov vôkol nich, otáčajú k nim hlavy, no už o chvíľu sa vrátia k tichému rozjímaniu a pohrúžia sa do vlastných myšlienok. To, čo ich spája, je strach. A mladosť. A ich náboženstvo. Lale sa pokúša potláčať akékoľvek myšlienky na tému budúcnosti. Povedali mu, že ho posielajú na práce pre Nemcov, a presne na to sa aj chystá. Myslí na svoju rodinu. *Je v bezpečí.* Obetoval sa, neľutuje to. Urobil by to opäť a opäť, ak by tým pomohol svojej milovanej rodine ostať doma a pokope.

Asi tak raz za hodinu mu niekto položí tú istú otázku. Lale čím ďalej tým otrávenejšie odvrkáva: „Počkajme a uvidíme.“ Nechápe, prečo sa všetci obracajú práve na neho. Nevie o nič viac ako oni. Áno, má na sebe oblek a viazanku, ale to je jediný viditeľný rozdiel medzi ním a tým, čo sa ho pýta. *Všetci sme v rovnakej šlamastike.*

V preplnenom vozni sa nedá normálne sedieť, nehovoriac o ležaní. Ako toalety im slúžia dve vedrá. Tak ako sa postupne naplňujú, silnie bitka o miesta, lebo každý sa chce dostať čo najďalej od toho smradu. Vedrá sa prevrhávajú a ich obsah sa rozlieva po dlážke. Lale nepúšťa z ruky svoj kufor v nádeji, že jeho peniaze a obleky mu umožnia vykúpiť sa z akejkoľvek oštary, nech ich vezú kamkoľvek, alebo si prinajmenšom vybaviť bezpečné zamestnanie. *Hádam tam bude niečo, kde budem môcť využiť ovládanie jazykov.*

Je šťastný, že sa mu podarilo prepracovať k stene vozňa. Cez škáry medzi doskami má aký-taký výhľad na okolitú krajinu. Závany čerstvého vzduchu o niečo zmierňujú narastajúcu žalúdočnú nevoľnosť. Je síce jar, no vonku prevažne prší a je zamračené. Občas mívajú polia plné jar-

ných kvetov a na Laleho tvári to vyvolalo úsmev. Kvietky. Už v detstve sa od svojej mamy dozvedel, že ich ženy ľúbia. Kedy bude mať najbližšiu možnosť venovať nejakému dievčaťu kvety? Kochá sa nimi, ich žiarivé farby sa mu trbliecu pred očami, celé polia makov tancujúcich vo vánku, masy šarlátu. Zariekava sa, že najbližšiu kyticu, ktorú niekomu venuje, nazbiera sám. Nikdy doteraz si neuvedomil, že v prírode rastú kvety divoko a v takom množstve. Jeho mama pestovala v záhradke zopár kvetiniiek, nikdy však ani jednu neodtrhla, aby si ju priniesla dnu. V myslí si začína zostavovať zoznam toho, čo urobí, „*až sa raz dostanem domov...*“.

Vypukla ďalšia bitka. Údery. Výkriky. Lale nevidí, čo sa deje, no zvlížanie a sácanie ruvajúcich sa tiel doliehajú aj k nemu. Odrazu všetko stíchnu. Vzápätí sa ozve pochmúrny hlas: „Zabil si ho.“

„Šťastný to neborák,“ zamrmle ktosi.

Chudák neborák.

Môj život je pridobry na to, aby sa skončil v tejto smradlavej diere.

•

Vlak urobil veľa zastávok, niekedy stojí niekoľko minút, inokedy celé hodiny, ale vždy mimo miest či dedín. Pri prechode železničnými stanicami Lale občas zazrie ich názov: Ostrava – Lale vie, že to je blízko bývalých hraníc Československa a Poľska; Pszczyna – je jasné, že už sú v Poľsku. Konečná stanica ostáva neznáma. Väčšinu cesty trávi spomienkami na život v Bratislave: na svoje zamestnanie, byt, priateľov – ale najmä priateľky.

Vlak znovu zastavuje. Je tma ako v rohu, mračná prekryvajú mesiac aj všetky hviezdy. Nie je táto čierňava predzvestou ich budúcnosti? *Veci sú také, aké sú. Také, aké práve vidím, počujem, čuchám.* Vidí iba mužov ako on sám, mladých a na ceste do neznáma. Počuje škŕkanie prázdnych žalúdkov a chripenie suchých priedušiek. Čuchá moč a výkaly a pach pridlho neumytých tiel. Muži si užívajú možnosť uložiť sa, kam príde, bez súcania a bitky o kus podlahy. Na Lalem práve leží viacero hláv.

Z niekoľkých vagónov vzadu počuť hlasný buchot, postupne sa približuje aj k nim. Muži v Laleho vagóne už majú všetkého po krk, chcú sa pokúsiť o útek. Celé osadenstvo sa budí na zvuk mužských tiel hádzucich sa o drevené steny vozňa a na hrkot, aký môže vydávať iba prevrhnuté vedro s fekáliami. Netrvá dlho a útokmi zvnútra sa otriasajú všetky vozne. „Pomôž nám, alebo sa prac z cesty,“ reve na Laleho mohutný chlap, ktorý sa chystá vrhnúť na bočnú stenu.

„Neplytvaj energiou,“ odpovedá Lale. „Nemyslíš, že ak by bolo možné preraziť tieto steny, už by sa to nejednej krave bolo podarilo?“

Viacerí chlapi prerušujú akciu a vrhajú naňho nevraživé pohľady.

Postupne prichádzajú na to, že asi má pravdu. Vlak s trhnutím vyráža. Vedenie transportu zrejme usúdilo, že pohyb vlaku ukončí nepokoje. Vozne stíchli. Lale zatvorí oči.

•

Keď sa Lale dopyčul, že v slovenských mestečkách berú Židov a odvážajú ich na práce pre Nemcov, odcestoval do

Krompách k svojim rodičom. Vedel o tom, že Židom už zakázali mnohé pracovné činnosti a že konfiškujú ich firmy. Takmer štyri týždne pomáhal okolo domu, s otcom a bratom všeličo poopravovali, vyrobil nové posteľe pre svojich malých synovcov, ktorí už vyrástli z kolísok. Jedinou zarábajúcou členkou rodiny bola jeho sestra, ktorá pracovala ako krajčírka. Do práce a z práce musela cestovať potajomky, pred úsvitom a po súmraku. Jej šéf bol ochotný vziať na seba toto riziko – išlo o najlepšiu pracovníčku.

Raz večer priniesla domov plagát, ktorý jej šéfovi kázali vyložiť do výkladu. Obsahoval nariadenie, aby každá židovská rodina poskytla jedno svoje dieťa staršie ako osemnásť rokov na práce pre nemeckú vládu. Dovtedy nepotvrdené chýry o tom, čo sa deje v iných mestách, dorazili aj do Krompách. Vyzeralo to tak, že slovenská vláda sa čím ďalej tým viac podvoľuje Hitlerovi a dáva mu všetko, čo si zažela. Plagát výraznými písmenami varoval, že rodinu, v ktorej sa vyskytuje také dieťa a ona ho nevydá, celú vyvezú do koncentračného tábora. Laleho starší brat Max okamžite vyhlásil, že pôjde, no Lale nechcel o tom ani počuť. Max mal manželku a dve malé deti. Potrebovali ho doma.

Lale sa ohlásil na miestnom úrade v Krompachoch a ponúkol sa do transportu. Úradníci, s ktorými pritom prišiel do styku, boli jeho kamaráti – boli to jeho spolužiaci a navyše sa poznali aj ich rodiny. Lalemu kázali, aby odcestoval do Bratislavy, ohlásil sa v príslušnej inštitúcii a vyčkal na nasledujúce pokyny.

•

Prešli ďalšie dva dni a dobytčí vlak sa opäť zastavil. Tentoraz zvonka počuť veľký rozruch. Štekajú psy, vykrikujú sa rozkazy v nemčine, závory sa vysunú, dvere vozňov sa s buchotom otvoria.

„Vystúpte z vlaku! Veci nechajte na mieste!“ revú vojaci. „Rýchlo, rýchlo, pohyb!“ Keďže bol na opačnej strane vozňa, Lale vychádza medzi poslednými. Cestou k dverám uvidí mŕtvolu muža, ktorého zabili v ruvačke. Na okamih zatvorí oči a vzdáva mu úctu krátkou modlitbou. Potom opustí vozeň, ten smrad, ktorým nasiakol jeho odev, pokožka, každé vlákenko jeho bytosti, vynesie so sebou aj von. Padne na kolená, položí ruky na štrk a v tejto polohe ostane niekoľko sekúnd. Lapá po dychu. Je vyčerpaný. Bolestivo smádný. Pomaly vstáva a obzerá sa okolo seba na stovky vydesených mužov pokúšajúcich sa pochopiť scénu, ktorá sa odvíja pred nimi. Na tých, čo idú pomalšie, sa vrhajú hryzúce psy. Veľa ľudí sa potkýna, po dlhých dňoch nečinnosti ich svaly na nohách neposlúchajú. Tým, ktorí nie sú ochotní rozlúčiť sa so svojimi vecami, alebo jedno-ducho nerozumeli rozkazom, vojaci vytrhnú z rúk kufre, balíky kníh, všetko ich skromné imanie. Vzápätí na nich dopadnú údery pažbou alebo pästou. Lale si prezrie mužov v rovnošatách. Sú čierne a budia hrôzu. Podľa dvoch bleskov na výložkách spozná, s kým má tú časť. Príslušníci SS. Za iných okolností by možno ocenil kvalitu vyhotovenia rovnošiat, jemnosť tkaniny, dokonalosť strihu.

Kladie kufor na zem. *Ako budú vedieť, že je môj?* Mráz mu prebehne po chrbte, keď si uvedomí, že je sotva možné, aby ešte niekedy uvidel svoj kufor. Dľaň si priloží k srdcu, nahmatá peniaze ukryté vo vnútornom vrecku

saka. Pozrie sa na oblohu, vdýchne chladný vzduch a vraví si, že keď už nič iné, aspoň je na čerstvom vzduchu.

Zaznie výstrel a Lale poskočí. Pred ním stojí chlapík v rovnošate SS, pištoľou mieri dohora. „Pohyb!“ Lale sa úchytkom obzrie späť na vyprázdnený vlak. Vietor rozviera šatstvo, listuje v pohodených knihách. Príde niekoľko nákladných áut a z nich vylezú malí chlapci. Rozbehnú sa k opusteným veciam a vyhadzujú ich na nákladniaky. Pri pohľade na to Laleho pichá pri srdci. *Prepáč, mami, ale oni zhabali tvoje knihy.*

Muži sa vlečú k špinavoružovým poschodovým tehlovým budovám s veľkými oknami. Vchod lemujú stromy s jarným porastom. Prechádzajú otvorenou železnou bránou, Lale sa pozerá nad seba a vidí vykovaný nemecký nápis.

ARBEIT MACHT FREI

Práca oslobodzuje.

Nevie, kde je, ani čo za prácu budú od neho chcieť, ale tvrdenie, že tá práca mu prinesie slobodu, berie ako zlý vtip.

Esesáci, pušky, psy, to, že mu vzali všetky veci – niečo také si ešte nedávno ani len nevedel predstaviť.

„Kde to sme?“

Lale sa obráti a uvidí pri sebe Árona.

„Na konečnej, povedal by som.“

Áronovi sa viditeľne predlžuje tvár.

„Rob, čo ti budú kázať, a bude dobre.“ Lale vie, že jeho slová neznejú veľmi presvedčivo. Nasleduje neveselý úsmev, Áron reaguje podobne. Lale si ticho, už len pre seba, túto radu dopĺňa: *Rob, čo ti budú kázať. A oči maj ustavične na stopkách.*

Keď sú už všetci za táborovou bránou, prikážu im postaviť sa do vyrovnaných radov. Laleho rad smeruje k stolíku, za ktorým sedí väzeň s ošľahanou tvárou. Na sebe má blúzu a nohavice so zvislými modrými a bielymi pruhmi, na hrudi mu vidieť zelenú nášivku v tvare obráteného trojuholníka. Vedľa neho stojí esesák so zbraňou v pohotovostnej polohe.

Mračí sa. V diaľke zahrnelo. Muži čakajú.

Pred zhromaždených nových väzňov predstúpi vyšší dôstojník SS s početnou vojenskou ochranou. Má hranatú bradu, tenké pery a oči mu tieni husté čierne obočie. Jeho rovnošata je v porovnaní s tými, čo ho strážia, jednoduchá. Nijaké blesky na výložkách. Jeho správanie nasvedčuje, že tu velí.

„Vitajte v Auschwitzu.“

Lale neveriacky načúva slovám vychádzajúcim z takmer nehybných úst. Po tom, ako ho vytiahli z domova a dovezli sem ako kus dobytku, niekto ho tu víta – víta!

„Som major Rudolf Höss. Som tu, v Auschwitzu, veliteľom. Na bráne, ktorou ste vstúpili, je nápis ‚Práca oslobodzujúca‘. Toto je vaša prvá prednáška, vaša jediná prednáška. Tvrdo pracujte. Robte, čo vám prikážu, a budete mať voľnosť. Ak neposlúchnete, budú následky. Tu vás spracujú a potom odvedú do vášho nového domova, Auschwitzu II-Birkenau.“

Veliteľ si prezrie ich tváre. Ešte niečo sa chystá povedať, no preruší ho silné hrmenie. Pozrie sa na oblohu, mrmle si pod fúzy a s pohrdlivým gestom na adresu nastúpeňných mužov sa dá na odchod. Predstavenie sa skončilo. Jeho stráž sa ponáhľa za ním. Bolo to neohrabané vystúpenie, no aj tak ide z neho strach.

Proces „spracúvania“ sa začína. Lale sleduje, ako prvých väzňov posúvajú k stolíkom. Je príďaleko od nich na to, aby počul, čo hovoria, môže iba pozorovať, ako sediaci muži vo väzenských úboroch zapisujú údaje a každému väzňovi podávajú malý lístok. Napokon prichádza na rad aj Lale. Chcú od neho meno, adresu, povolanie a mená rodičov. Ošľahaný muž za stolom pekným oblým písmom zapíše Laleho odpovede a podá mu kúsok papiera s akýmsi číslom. Po celý ten čas nezdvihne hlavu, aby sa stretol s Laleho pohľadom.

Lale sa pozrie na číslo: 32407.

Spolu s prúdom mužov sa Lale posunie k ďalšej skupine stolov, kde pracuje iná skupina pruhovaných väzňov so zelenými nášivkami a v pohotovosti stoja ďalší esesáci. Začína mať pocit, že každú chvíľu odpadne od smädu. Totálne dehydrovaného a vyčerpaného Laleho prekvapí, keď mu z ruky vytrhnú ceduľku s číslom. Esesák mu sťahuje sako, trhá rukáv košele a pritláča ľavé predlaktie k stolu. Neverí vlastným očiam, keď vidí (a cíti), ako mu postupne vpichujú do kože číslice 3 2 4 0 7. Drevená rúčka so vsadenou ihlou sa pohybuje rýchlo a bolestivo. Potom ten chlapík vezme do ruky handru namočenú v zelenom atramente a drsne ňou pretrie Laleho ranu.

Tetovanie trvalo len niekoľko sekúnd, ale Laleho tak šokovalo, že sa mu na chvíľu zastavil čas. Chytí sa za predlaktie, pozrie sa na to číslo. *Ako môže niekto urobiť niečo také inému človeku?* Ovládne ho úvaha, že tento okamih a toto kostrbaté číslo – 32407 – ho možno definovali na celý zvyšok života, či už krátkeho, alebo dlhého.

Laleho rozjímanie ukončil štuchanec pažbou pušky.

Zdvihne si sako z podlahy a kráča dopredu za mužmi postupujúcimi do rozsiahlej tehlovej budovy a miestnosti s lavicami pozdĺž stien. Pripomína mu telocvičnu školy, v ktorej spal posledných päť nocí pred cestou sem.

„Vyzliecť sa donaha!“

„Rýchlejšie, rýchlejšie!“

Esesáci vykrikujú rozkazy, ktorým väčšina mužov nerozumie. Lale tlmočí tým, čo stoja blízko neho, a tí to podávajú ďalším.

„Šatstvo si nechajte na lavici. Keď sa sem vrátite zo sprchárne, bude tu.“

Všetci si dávajú dolu nohavice a košele, saká a topánky, skladajú špinavé šatstvo a úhľadne ho odkladajú na lavice.

Lale sa utešuje nádejou na vodu, zároveň si však uvedomuje, že svoj oblek – vrátane peňazí vo vrecku – zrejme už nikdy neuvidí.

Vyzlečie si šaty a položí ich na lavicu, no prepadne ho pocit rozhorčenia. Z vrecka nohavic vyťahne útlu škatuľku zápaliek, ktorá mu pripomína minulé slasti, a ukradomky hodí očkom po najbližšom esesákovi. Ten sa práve pozerá inam. Lale škrtne zápalkou. Asi je to posledný akt jeho slobodnej vôle. Priloží zápalku k podšívke saka, prehodí cezeň nohavice a ponáhľa sa do radu na sprchy. O niekoľko sekúnd počuje výkriky „Oheň!“. Lale sa obzrie, vidí nahých väzňov tlačiacich sa preč od ohňa a esesáka, ktorý sa pokúša uhasiť plamene.

Ešte ani nie je pod sprchami a už sa trasie. *Čo som to urobil?* Už niekoľko dní každého presviedča, že treba byť pokorný, plniť všetky rozkazy a nikomu neprotirečiť, a teraz mu šiblo a založil ten poondiaty oheň vnútri budovy. Ani

trochu nepochybuje, čo sa s ním stane, ak na neho niekto ukáže prstom. *Kravina. Kravina.*

V sprchárni sa upokojil, zhlboka dýcha. Pod sprchami stoja, plece pri pleci, stovky mužov, trasú sa od zimy, keď po nich steká studená voda. Zakláňajú hlavy a napriek jej zápachu ju zúfalo chytajú do úst a pijú. Mnohí sa pokúšajú zmenšiť svoje rozpaky tým, že si rukami prikrývajú genitálie. Lale zmýva z tela i vlasov pot, špinu aj smrad. Voda šumí z rúrok a strieka po podlahe. Keď prestane, znovu sa otvoria dvere do šatne o oni sa bez ďalšieho povelu vracajú; namiesto svojich šiat tam nájdú staré ruské vojenské uniformy a čižmy.

„Skôr než sa oblečiete, musíte navštíviť holiča,“ s úškľabkom im vraví esesácky strážca. „Padáme – a švihom!“

Muži sa opäť postavili do radu. Postupujú k väzňovi, ktorý stojí pripravený s britvou v ruke. Keď príde rad na Laleho, sadne si na stoličku čo najvzpriamenejšie, s hlavou vztýčenou. Pozoruje, ako esesáci prechádzajú pozdĺž radu nahých väzňov, niektorých za sprievodu nadávok a krutého rehotu tlčú pažbami. Lale sa ešte viac napriami a vyššie vystrčí hlavu, keď sa hriva na jeho hlave mení na strnis-ko; a ani sa nemykne, keď mu britva zarezá do temena.

Esesák mu buchátom do chrbta dá najavo, že je hotový. V ďalšom rade sa vráti do budovy sprchárne, kde si spolu s ostatnými vyberie oblečenie a dreváky správnej veľkosti. Všetko je síce špinavé a flakaté, no nájde obuv, ktorá mu ako-tak sedí, a dúfa, že ruská rovnošata, ktorú si uchmatol, má správne rozmery. Oblečie sa a po zaznení ďalšieho rozkazu vyjde z budovy.

Stmieva sa. V nespočítateľnej mase mužov kráča daž-

ďom, ten pochod sa mu zdá nekonečný. Ťažko dvíha nohy z čoraz hustejšieho blata. No on sa zanovito brodí ďalej. Niektorí muži nevládzu alebo padajú na ruky a kolená a strážcovia ich mlátia, kým sa opäť postavia na nohy. Kto nevstane, toho zastrelia.

Lale sa pokúsil oddeliť od pokožky ťažkú, navlhnutú rovnošatu. Škriabe ho a odiera a zápach namoknutej vlny a špiny mu v mnohom pripomína dobytčí vozeň. Zdvihne tvár k oblohe, pokúša sa dostať do úst čo najviac dažďovej vody. Jej sladkastá chuť je to najlepšie, čo mal v posledných dňoch v ústach, je vlastne tým jediným; smäd ho čoraz viac oslabuje, pred očami sa mu zahmlieva. Hltá padajúcu vodu, chytá ju do dlaní a divo chlípe. V diaľke vidí svetlomety, ktoré obklopujú nejakú rozsiahlu plochu. V napoly nepríčetnom stave mu pripadajú ako majáky trblietajúce sa a tancujúce v daždi, ktoré mu vyznačujú cestu domov. Volajú na neho *Pod' ku mne. Dám ti prístrešie, teplo i stravu. Kráčaj ďalej*. Ale keď prechádza bránou, nevidí nad ňou nijaké posolstvo, nijaké niečo za niečo, nijaký prísľub slobody, ak bude tvrdo pracovať. Lale si uvedomí, že trblietavý zázrak je preč. Je v ďalšom väzení.

Za nádvorím sa v tme stráca ďalší priestor. Ploty okolo neho završuje žiletkový drôt. Hore na strážnych vežiach Lale vidí esesákov s guľometmi namierenými na smer, odkiaľ prichádza. Do neďalekého plota udiera blesk. *Sú pod prúdom*. Zvuk hromu nie je taký silný, aby prehlušil výstrel, padol ďalší muž.

„Dokázali sme to.“

Lale sa obráti a vidí, že sa k nemu pretláča Áron. Premoknutý, zablatený. Ale živý.

„Zdá sa, že sme doma. Stojíš za pohľad.“

„Samého seba nevidíš. Nech ti poslužím ako zrkadlo.“

„Ďakujem, nie.“

„A čo bude nasledovať?“ spýta sa Áron detinsky.

Nekončiaci sa rad mužov postupuje k príslušníkovi SS, ktorý stojí pred akousi budovou. Každý mu ukazuje svoje potetované predlaktie a on zapisuje ich čísla na písaciu podložku. Po tvrdom štuchanci do chrbta sa Lale a Áron ocitnú v bloku číslo sedem, rozsiahlom baraku s trojposchodovými pričňami pozdĺž jednej steny. Sú jednými z desiatok mužov, ktorých tam spolu s nimi nahnali. Dochádza k bitkám, navzájom sa odstrkujú, každý si chce vydobyť čo najvýhodnejšie ležovisko. Kto má dosť šťastia, prípadne agresivity, ten sa bude deliť o úsek prične len s jedným či dvoma chlapmi. Lalemu však tentoraz šťastie nepraje. Spolu s Áronom vylezú na najvyššie poschodie, kam sa pred nimi nastahovali dvaja iní väzni. Po toľkých dňoch bez jedla im už chýbajú sily do boja o niečo viac. Lale sa stočí do kľbka na jednom zo slamníkov, ktorý mu tu bude nahrádzať matrac. Rukou si tlačí žalúdok, pokúša sa zmierniť kŕče v črevách. Viacerí muži vykrikujú na stráže: „Potrebujeme jesť.“

„Ráno niečo dostanete,“ znie odpoveď.

„Do rána budeme všetci mŕtvi od hladu,“ ozve sa ktosi z hĺbky bloku.

„A odpočívať v pokoji,“ dodá záhrobne znejúci hlas.

„V týchto matracoch je slama,“ povie ďalší. „Možno by sme sa mali aj ďalej správať ako dobytok a zožrať ju.“

Záchvevy tichého smiechu. Esesák nereaguje.

A vzápätí, z hĺbky miestnosti, zaznie nesmelé „Múúúú...“

Smiech. Tichý, ale ozajstný. Esesák je síce stále prítomný, no neukazuje sa. Napokon muži napriek škvrkajúcim žalúdkom zaspia.

•

Ešte je tma, keď sa Lale zobudil, treba mu na malú potrebu. Prelezie spiacich spoluväzňov, spustí sa na podlahu, v tme sa dohmatá von a k zadnej stene bloku, kde, ako sa domnieva, je na to zrejme najbezpečnejšie miesto. Cestou k nemu doliehajú hlasy v slovenčine a nemčine. Teší ho, že vidí zariadenia, aj keď primitívne, kde si možno uľaviť. Za barakom sa tiahnu dlhé priekopy, cez ne sú preložené drevené dosky, na ktorých čupia traja väzni, vyprázdňujú si črevá a pritom sa ticho zhovárajú. Lale je na opačnej strane baraku a vidí, že z polotmy sa vynárajú dvaja esesáci, fajčia, smejú sa, pušky majú ledabolo zavesené na chrbtoch. Vo svetle bliškajúcich svetlometov sa črtajú ich znepokojivé siluety a Lale nerozumie, čo hovoria. Tlačí ho plný mechúr, no váha.

Odrazu vojaci odhodia rozfajčené cigarety, strhnú pušky z chrbtov a pália. Telá troch väzňov, ktorí čupeli na doske, padnú do priekopy. Lalemu sa zastaví dych v hrdle. Keď vojaci prechádzajú okolo neho, pritlačí sa chrbtom k baraku. Zbadal profil jedného z nich – mladý chlapec, doslova fagan.

Keď zmiznú v tme, Lale prijíma zásadné predsavzatie. *Dožijem sa toho, že opustím toto miesto. Vyjdem z neho ako slobodný človek. Ak existuje peklo, uvidím, ako budú títo vrahovia v ňom horieť.* Na um mu príde jeho rodina v Krompachoch.

Dúfa, že jeho prítomnosť v tábore je dobrá aspoň na to, aby ich ochránila pred podobným osudom.

Lale sa po vymočení vracia na pričňu.

„Tie výstrely,“ pýta sa Áron, „čo to bolo?“

„Nevidel som.“

Áron prehodí nohu cez Laleho, chce zísť dolu.

„Kam ideš?“

„Vyšťať sa.“

Lale siahne za okraj prične, chytí Árona za ruku. „Zadrž.“

„Prečo?“

„Počul si tie výstrely,“ vraví mu Lale. „Skrátka, vydrž do rána.“

Áron sa mlčky vyšplhá späť na svoje miesto a líha si, s pocitom strachu aj vzdoru si zovretými pästami stláča rozkrok.

•

Otec bol na železničnej stanici po zákazníka. Pán Scheinberg sa pripravoval elegantne vybehnúť po schodíkoch do koča, zatiaľ čo Laleho otec vykladal na sedadlo oproti nemu jeho jemný kožený kufor. Odkiaľ pricestoval? Z Prahy? Z Bratislavy? Alebo možno z Viedne? Vo svojom drahom vlnenom obleku, s čerstvo vyleštenými topánkami na nohách sa usmial, prehodil zopár slov s otcom, ktorý sa práve šplhal na sedadlo pohoniča. Otec poduril koňa a vyrazili. Podobne ako mnohí iní, aj Laleho otec sa živil ako drožkár, kým pán Scheinberg sa práve vracal domov z dôležitej obchodnej cesty. Lale chcel byť, keď vyrastie, taký ako on, a nie ako jeho otec.